

шись мені, зморщила вкритого мускатними веснянками носа.

— Так, це поїзд до Салтена. Але тобі треба сісти у правильну половину. В Гамптонз-Лі він розчіпляється.

Відтак вони розвернулися та пройшли пів перону, поки до мене дійшло, що я не запитала, яка половина правильна.

Я поглянула на дошку оголошень.

На екрані прочитала: *«Перші сім вагонів прямують до Салтена»*. Але що значить «перші»? Найближчі до турнікетів чи з голови поїзда?

Поруч не було нікого з працівників, щоб поцікавитися, а годинник над головою показував, що до відправлення залишалися лічені хвилини. Врешті-решт я рушила в дальній кінець перону, куди попрямували ті дві дівчини, та втягнула свою важку валізу до вагона.

Купе на шість місць було порожнє. Майже відразу, щойно я хряснула дверима, пролунав свисток кондуктора. Боячись, що, можливо, помилилася й опинилася не в тій частині поїзда, я сіла й відчула, як ноги поколює груба вовна сидіння.

Із металевим брязкотом і скреготом поїзд виїхав з темної печери станції, і сонце залило купе так зненацька, що осліпило мене. Я лягла на сидіння, заплющила від блиску очі й, поки ми набирали швидкість, уявляла собі, що станеться, якщо я не приїду в Салтен, де на мене чекає керівничка дому. Що, як мене занесе до Брайтона або Кантербері чи кудись у геть інше місце? Або ще гірше: що, як у мить розчеплення поїзда, я також розділюся та житиму далі двома життями, кожне з яких відрізнятиметься від іншого, дедалі віддаляючись від тієї мене, якою я мала би стати?

— Привіт, — сказав чийсь голос, і я розплющила очі. — Бачу, ти таки встигла на поїзд.

Це була висока дівчина з перону, та, яку друга назвала «Ті». Вона стояла у дверях мого купе, притулившись до дерев'яного одвірка, та крутила в пальцях непідкурену сигарету.

— Так, — відказала я, дещо обурена тим, що вона та її подруга не зачекали, щоб пояснити мені, в який кінець поїзда сідати. — Сподіваюся, хоч туди, куди треба. Ця ж частина прямує до Салтена?

— Так, — лаконічно відповіла дівчина. Вона знову оглянула мене з голови до ніг, постукала своєю непідкуреною сигаретою по одвірку та з виглядом людини, яка робить тобі послугу, сказала: — Не подумай, що я до тебе чіпляюся, просто хочу, щоб ти знала. Ніхто не їздить поїздом у формі.

— Що?

— Усі перевдягаються в Гамптонз-Лі. Це... Я не знаю. Просто так заведено. От і вирішила сказати тобі. Усю дорогу в формі їздять лише першачки та новенькі. Ти в ній виділяєшся.

— То... ти також у Салтен-гауз?

— Еге ж. За мої гріхи.

— Тею виключили, — почувся голос позаду неї, і я побачила другу дівчину, яка стояла в коридорі з двома чашками чаю. — Із трьох шкіл. Салтен — її останній шанс. Її більше нікуди не візьмуть.

— Принаймні мене взяли не із жалості, — огризнулася Тея, хоча з її тону я зрозуміла, що вони — подруги, і такі підстьобування були для них звичною справою. — Батько Кейт — викладач живопису. Тож його донечці приберегли безкоштовне місце.

— А Тею із жалості не взяли б, — відказала Кейт. — *Мажорка*, — самими губами проказала вона з-над чаю й підморгнула мені. Я спробувала стримати посмішку.

Вони з Теєю презирнулись, і я відчула, як між ними промайнули безмовні запитання й відповідь.

— Як тебе звати? — запитала Тея.

— Айса, — сказала я.

— Що ж, Айсо. Чому б тобі не приєднатися до нас із Кейт? — запропонувала вона й поглянула на мене з піднятою бровою. — Ми в купе далі по коридору.

Я глибоко вдихнула і з відчуттям, ніби зараз зістрибну з височезного трампліна, коротко кивнула. Взявши валізу й рушивши за Теєю, яка позадкувала до їхнього купе, я й гадки не мала, що цей простий вчинок змінив моє життя назавжди.

Мені дивно повертатися у Вікторію. Поїзд до Салтена новий. Із вагонами відкритого планування та автоматичними дверима. Це вже не старомодний локомотив із розсувними дверима, яким ми їздили до школи. Натомість перон майже не змінився, і я розумію, що сімнадцять років несвідомо уникала цього місця — уникала всього, що асоціювалося з тими часами.

Необачно тримаючи в одній руці каву, я заношу візок Фреї у вагон, ставлю стакан на порожній столик і вдаюся до тяганини, що вже стала звичною: намагаюся відстебнути кріплення ліжечка. Борюся із застібками, які не розстібаються, і замками, що не розмикаються. Дякувати богові, в поїзді тихо, і вагон майже порожній, тож можна не бендежитися як тоді, коли люди збиваються в чергу попереду чи позаду мене або проштовхуються завузьким проходом. Врешті-решт — якраз зі свистком кондуктора, коли поїзд здригається, зітхає та рушає зі станції, — остання застібка поступається і ліжечко Фреї легенько підстрибує в моїх руках. Утім, це не порушує її сну. Я безпечно вкладаю доньку навпроти столика, де залишила каву.

Іду поставити сумки й беру каву із собою, бо в моїй голові проносяться яскраві образи: поїзд смикається, гаряча кава заливає Фрею. Я розумію, що це безглуздя. Вона по той бік проходу. Але ось такою людиною я стала після її наро-

дження. Усі мої страхи — ті, що раніше виникали перед розчепленням поїздів, дверима ліфтів, дивними таксистами й розмовами з незнайомцями, — всі ці тривоги сконцентрувалися на Фреї.

Нарешті нам обом зручно: я вмостилася на сидінні з книжкою та кавою, Фрея спить, притиснувши ковдру до щок. Її лице під яскравим червневим сонцем нагадує лик херувима. Її шкіра неймовірно гладенька й чиста. І через це на мене накочує кипляча хвиля любові, такої болючої та шокуючої, неначе кава розлилася мені на серце. На якусь мить відчуваю себе тільки матір'ю, і мені здається, що в цілому світі не існує нікого, крім нас двох у цих променях сонця й любові.

Аж раптом я розумію, що дзичить мій телефон.

На екрані висвітлюється: «*Фатіма Чавдрі*». І моє серце злегка підстрибує.

Тремтячими пальцями я відкриваю повідомлення.

«*Скоро буду. Приїду ввечері, коли вкладу дітей, десь о 9–10-й*».

Отже, почалося. Від Теї досі нічого, але я знаю, що вона приїде. Чари розвіялися. Ілюзія того, що я та Фрея просто подалися до моря на відпочинок, зникла. Я згадую, навіщо їду туди насправді. Згадую, що ми накоїли.

«*Виїхала о 12:05 з Вікторії, — пишу я всім. — Кейт, забереш мене із Салтена?*»

Жодної відповіді, але я знаю, що вона не підведе.

Заплющую очі. Кладу долоню Фреї на груди, щоб відчувати її присутність. І намагаюся поспати.

Я прокидаюся нажахана грукотом і хитавицею, серце мало не вистрибує з грудей. Найперше інстинктивно хапаю Фрею. Якусь хвилину мені невтямки, що мене розбудило, але зреш-

тою розумію: поїзд розчіпляється, ми прибули в Гамптонз-Лі. Фрея сердито совається у своєму ліжечку. Схоже, вона невдовзі заспокоїться. Якщо мені пощастить. Однак відбувається черговий поштовх, потужніший за перші, її оченята обурено розплющуються, личко зморщується, і вона заходиться криком роздратування й голоду.

— Ш-ш-ш... — воркочу я, підхоплюючи її, теплу й невгамовну в спробах вирватися з кокона ковдр. — Ш-ш-ш... Все гаразд, крихітко, все гаразд, моя лялечко. Нема чого хвилюватися.

Темноока й розлючена, вона б'ється насупленим личком мені в груди, а я тим часом розстібаю гудзики сорочки й відчуваю тепер уже звичний, проте незмінно чужий рефлекс виділення молока.

Поки донька смокче, знову лунають грукіт і брязкіт, за тим чути свисток, і ми поволі рушаємо. Перони змінюються під'їзними коліями, відтак їх заступають будинки і врешті-решт поля й телеграфні стовпи.

Усе знайоме до болю в серці. Упродовж років мого життя в Лондоні він постійно змінювався. Він, як і Фрея, щодня інший. Тут відчиняється крамниця, там зачиняється паб. Зводяться хмарочоси. «Огірок», «Уламок». На пустищі розкинувся супермаркет, багатоквартирні будинки ростуть, немов гриби, випинаючись із землі та розбитого бетону за ніч.

Але ця колія, цей маршрут геть не змінилися.

Ось згорілий в'яз.

Ось розвалений дот часів Другої світової.

Ось хиткий міст. Колеса поїзда лунко стукотять над порожнечою.

Я заплющую очі та знову опиняюся в купе з Кейт і Теєю, які, сміючись, одягають шкільні спідниці на джинси й застібають сорочки з краватками поверх літніх майок. Тея

дорогій подрузі Аїші Малік за те, що відірвалася від написання власних книжок і знайшла час, щоб дати поради щодо «Гри в брехню». Зайве казати, що в будь-яких ляпах винна лише я сама, однак без її допомоги їх було б набагато більше...

Також я хотіла би подякувати Маркові Гопгуду за щедру ставку на благодійному аукціоні *CLIC Sargent* для допомоги дітям, хворим на рак, і за те, що дозволив назвати своїм іменем гостя на зустрічі випускниць Салтен-гаузу. Сподіваюся, тобі сподобався твій персонаж, Марку!

Насамкінець дякую моїм дорогим друзям і сім'ї. Я люблю вас і (цілком буквально) не змогла би зробити це без вас. Тож дякую вам.ххх

Зміст

Перше правило. Бреши	7
Друге правило. Дотримуйся легенди	81
Третє правило. Не дай себе зловити	129
Четверте правило. Ніколи не бреши іншим гравцям	252
П'яте правило. Розумій, коли припинити брехати	407
Подяки	421